

[Elisabeth Bruun Olesen]

Nu talte hr. Bo Kristensen om VSere, der stod og hylede op her fra folketingets talerstol i alle mulige andre sager, hvor man skulle høre græsrodderne og organisationerne, og så vil jeg da fortælle hr. Bo Kristensen, at vi faktisk har snakket med fagligt aktive i fagbevægelsen, meget endda, om det her.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

Jeg vil da godt tro, at fru Elisabeth Bruun Olesen har snakket meget om det, men det bliver altså ved snakken, for der er ikke skaffet flertal i fagbevægelsen for at få en anden linje på disse felter. Det skal man altså ikke respektere, men det skal vi i miløsager. Der er det enkeltpersoner, der er det afgørende for venstresocialisterne, og ikke den baggrund, som normalt er demokratiets i vores samfund.

Bjørn Elmquist (V):

Som arbejdsministeren sagde i sit indlæg om dette forslag, lægger vi i mit parti, venstre, vægt på at opretholde den etablerede balance i det fagretlige system. Vi mener, at eventuelle ændringer i systemet må overvejes meget nøje med arbejdsmarkedets parter, og vi synes, at den stabilitet og den tradition, der er på det fagretlige felt, må vi prøve at værne om. Venstre kan derfor ikke medvirke til dette forslag.

Ole Henriksen (SF):

Vi synes fra SFs side, at det er både et dristigt og et optimistisk forslag, VS her fremsætter. Specielt gør vi det vel på baggrund af den skæbne, som vores eget forslag led i sidste samling, hvor vi bare prøvede at få nærmest et enkelt lille komma flyttet i arbejdsretsloven, nemlig noget, der lempede lidt vedrørende organisationsansvaret. Vi mente, at det havde udviklet sig helt urimeligt i de sidste år, og derfor fremsatte vi vort forslag, som blev forkastet ved tredje behandling, hvor kun socialistisk folkeparti og VS stemte for det, resten stemte imod.

Det er på den baggrund, man kan sige, at der er lange udsigter, her i folketinget i hvert fald, til at få afskaffet arbejdsretten, og jeg tror nok, at VS må ruste sig med en vis tålmodighed, før det kan stable et flertal på benene for dette forslag, ikke bare et flertal

her i tinget, men også et flertal ude i fagbevægelsen, i de faglige organisationer. Der kræves altså en hel del basisaktiviteter, som VS jo også er eksperter i, og jeg synes også, det er nødvendigt, at vi tager fat ude omkring i fagbevægelsen på at lægge pres på LO.

Det er jo heller ikke sådan, at LO lægger pres på folketinget for at få ændret i denne arbejdsretslov, så der er et stort arbejde at gøre både udenfor og indenfor, hvis der skal ændres bare et komma i loven.

Det er muligt, at et kommende arbejderflertal i folketinget kan løse op for nogle af de værste urimeligheder i arbejdsretsloven, men med den holdning, som socialdemokratiet har, må man nok forudse, at det bliver en meget vanskelig opgave at få flyttet de nødvendige kommaer i loven. Og så kan man måske tilføje, at kommer der et arbejderflertal, må det også ske efter forudgående forhandlinger mellem de partier, der skal deltage i sådan et flertal – hvis det kan lade sig gøre – og da vil det fra SFs side være en klar forudsætning, at der bliver rykket kommaer, ja, ikke bare det, men måske også foretaget helt væsentlige ændringer. Det synes jeg også jeg vil adressere til hr. Ole Vagn Christensen. Med de holdninger, som socialdemokratiet har her, hvor man nok præsterer en vis form for gammeldags tænkning med hensyn til, hvordan udviklingen foregår ude omkring på arbejdsmarkedet, specielt vedrørende det arbejdsretlige system, er det nødvendigt også her at komme med nogle afgørende reformer.

Men som et langsigtet mål kan SF støtte forslaget, og når vi kan det, er det også, fordi der er knyttet de 5 sider bemærkninger til, som er de mest interessante. De går bl.a. på at demontere arbejdsretten og komme med en række tiltag, som kan gøre loven mere venlig over for ikke mindst lønmodtagerne, og her tænker vi først og fremmest på bodssystemet, som det er nævnt i bemærkningerne. Det gælder også hele retsgrundlaget, som vi synes har været aldeles udflydende og er trukket helt skævt i lønmodtagernes disfavør, og vi kommer til at konstatere, at arbejdsretten mere og mere er blevet magthavernes jura, at det først og fremmest er dem, der har den store glæde af, at denne arbejdsret fungerer, som den skal.